
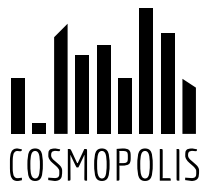

Skryli všechny stopy,
ale dokážou skrýt i své děsivé tajemství?

PRVNÍ LEŽ

COSMOPOLIS

A. J. PARK

PRVNÍ LEZ

A. J. PARK

Skryli všechny stopy,
ale dokážou skrýt i své děsivé tajemství?

PRVNÍ LEŽ

COSMOPOLIS

A. J. PARK

THE FIRST LIE

A.J. Park

First published by Orion, London.

Copyright © A.J. Park, 2019

Translation © Ivana Skenderija, 2021

Cover Photo © Paradise Studio/Shutterstock.com

Cover Photo © Przemyslaw Koch/Shutterstock.com

© Grada Publishing, a. s., 2021

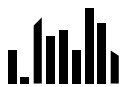
Z anglického originálu *The First Lie*, vydaného nakladatelstvím Orion v Londýně, součásti A Hachette UK Company, v roce 2019, přeložila Ivana Skenderija

Odpovědná redaktorka Julie Gonzálezová

Redakční úpravy Dana Řezníčková

Grafická úprava a sazba Jan Šístek

Obálka Jaroslav Votýpka

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2021
jako svou 8238. publikaci

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-4532-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-4531-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-1327-9 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

„Falešná tvář musí skrýt, co falešné srdce v sobě skrývá.“

Macbeth, William Shakespeare

Viole
Maye
Maxovi

1

2. října

Když spatřím otevřené vchodové dveře, zašlápnu brzdu.

Šest zmeškaných hovorů.

Vezmu si mobil ze sedadla spolujezdce a vyskočím z auta.

*Proč to Alice ani jednou nezvedla, když jsem jí zkoušel volat zpátky?
Proč jsou ksakru vchodové dveře dokořán? Proč je uvnitř v domě černočerná tma?*

Je devět hodin večer a úplně stejná tma je i venku.

Když se vrhám ke vchodu, zatímco míjím Alicin zaparkovaný Mercedes s otevřenou střechou, všechno se mi znovu přehrává v hlavě: vracím se pozdě z práce, mám šest zmeškaných hovorů od svojí ženy, nepodařilo se mi jí od té doby dovolat a přijel jsem do potměšlého domu s vchodovými dveřmi dokořán.

Alice by mě bývala čekala už před třemi hodinami, ale zavolali mě zpátky do práce. Měl jsem jí dát vědět, že se zdržím, ale v práci byla honička a dostal jsem ze sebe zase to nejlepší. Doladil jsem to, co bude, doufejme, mým posledním případem v roli obhájce Blacksmith's, jedné z nejvýznamnějších londýnských právnických firem, než skuteční komise pohovory a porota vyhlásí konečné rozhodnutí o tom, kdo bude jmenován novým britským obvodním soudcem. Budu-li ve svých sedmatřiceti vybrán, zapíšu se do historie Velké Británie jako nejmladší obvodní soudce, co byl kdy jmenován. Zasedl bych u Nejvyššího soudu (známým spíš pod názvem Old Bailey), stejně jako u dalších soudů na jihovýchodě země.

Alice se mnou má trpělivost. Dobře ví, pod jakým jsem tlakem, takže mi nikdy nevolá, aby na mě dotírala s tím, zda jsem se zdržel. Což je přesně důvod, proč je šest zmeškaných volání důkazem, že je něco špatně. A teď se ocitám na okraji propasti a nevím, co mě čeká.

Vtrhnu do domu, stěží schopný rozeznat kterýkoliv z předmětů ve vstupní hale, přestože přesně vím, kde se který z nich nachází a jaký má účel. Volám Alicino jméno a snažím se marně potlačit svoji úzkost. Srdce se mi na okamžik zastaví, když neodpovídá. Prudce uhodím do vypínače v chodbě a vtrhnu na toaletu, která je napravo. Pak do kuchyně, do níž se jde přímo rovně. A pak za roh do obývacího pokoje a ještě jednou doprava do prostorné jídelny.

Nikde nic, po Alici ani stopy.

Dům obvykle svítí jako vánoční stromeček. Obvykle je Alice v obývacího pokoje a v ruce drží skleničku červeného vína. Obvykle je puštěná televize.

Obvykle mi jde naproti ke vchodu. Obvykle mě políbí, já ji obejmu kolem pasu a ona rukama sevře můj obličej stejně smyslně jako toho dne, kdy jsme se před deseti lety seznámili.

Obvykle ano, ale ne dnes.

Beru schody po dvou, pohybuju se příliš rychle na to, abych stihl cestou nahoru použít vypínač. Blížím se k odpočívadlu, přede mnou zeď mlčení, tak zastavím, všechny dveře přede mnou zavřeny. Znovu opakuji: „Alice?“ Tentokrát ale mnohem nejistěji. Něco je špatně.

Zkusím vzít za dvoje nejbližší dveře. Nic. Pak ty třetí, co vedou do mé pracovny. Když do ní nahlédnu, z naší ložnice ze vzdáleného konce chodby se ozve přidušený zvuk. Minu koupelnu po levé straně a vyrazím směrem tam. „Alice?“ opakuji skoro šeptem.

Dostanu se ke dveřím, zhluboka se nadechnu, vezmu za kouli na dveřích a otočím jí, abych otevřel dveře do husté tmy. Najednou, téměř bez přemýšlení, vrazím dovnitř, sevřené pěsti, tělo napjaté jako struna. Něco se stane, ale nevím *co*.

Mým očím okamžik trvá přizpůsobit se černé tmě. Na něco zaostřím.

Někdo sedí na posteli.

„Alice,“ řeknu tiše. Podle její siluety nedokážu říct, zda je to opravdu ona. Je otočená k vestavěné skříni a její obličej vidím jen z profilu. Buďto mě ještě nezahlédla, nebo přinejmenším nereaguje na moji přítomnost.

„Alice?“ řeknu už normálním hlasem a o poznání méně znepokojený.

Pomalu se otočí.

Když neodpoví, natáhnu se k vypínači.

„Ne!“ zařve najednou plná bolesti. „Nerozsvě...“

Ucuknu, ale moje ruka zůstane natažená a dotkne se vypínače. V pokoji se rozsvítí.

Tvář má bledou, její líce i oči jsou vlhké. Její rozepnutá halenka je pokrytá krví a i odhalená kůže je pomazaná rudě. Má krev na rukou, dokonce i ve vlasech. Na obličejí skvrny od krve. Vypadá jako Lady Macbeth po Duncanově vraždě.

Pohled na ni mnou otřeše a nemůžu popadnout dech. „Alice, co se sta...“

„V koupelně,“ vzlykne. Zkusím se k ní natáhnout a vzít ji do náruče, ale ožene se po mně rukou. „Prosím tě, v koupelně!“

Nechám ji tam a vřítím se do koupelny. Vrazím do dveří, rozsvítím a ten pohled mě zlomí.

Přes okraj vany je přehozený muž, obličej má pod vodou. Ve vaně je pěna. A krev. Jeho vaz je rozsekaný na cucky. Trčí z něj můj nůž na dopisy ve tvaru dýky. Obvykle ho nechávám na svém pracovním stole, ale včera jsem s ním v ložnici otevíral poštu a dnes ráno jsem ho zapomněl na Alicině toaletním stolku.

Při pokusu vstřebat ten pohled se mi chce zařvat, ale ztratím hlas. Najednou mě její ruce táhnou pryč od všeho toho chaosu. Ve dveřích mě Alice přitlačí ke zdi.

„Paule,“ řekne, zatímco mi svírá ramena.

Nedokážu vidět nic jiného než krev pokrývající její kůži a oblečení.

„Není to, jak to vypadá,“ vysype ze sebe v hrůze, když vycítí můj zmatek a zděšení. Pohlédne mi hluboko do očí, aby se ujistila, že ji vnímám. „Ty mě znáš. Jsem tvoje žena. Věř mi, prosím.“

Snažím se vydržet její pohled, ale je to obtížné, moje mysl nemá stání. „Alice,“ vydechnu, „cos to provedla?“ A pak zopakuji ještě pomaleji: „Cos to udělala?“

2

„Není to tak, jak to vypadá. Ty mě znáš. Jsem tvoje žena. Věř mi, prosím.“

Dlouhou chvíli na mě jen zírá a neřekne ani slovo. Je evidentně v šoku.

Pak konečně zašeptá, jako by nás mohl někdo zaslechnout. „Alice, cos to provedla? Cos to udělala?”

„Neměla jsem na vybranou.“ Sevřu klopky jeho bundy a v pocitu marnosti uhodím oběma pěstmi do jeho hrudníku. „Neměla jsem na vybranou.“

Obejme mě. „Jak? Proč?”

„Byl v našem domě!”

Pustí mě a pohlédne zpátky do místnosti, kde leží tělo cizího muže napůl ve vaně, napůl ven z ní. Na místě, kde obvykle relaxuji za uklidňujících světla svíček a jemné hudby v pozadí.

„Co se stalo?“ ptá se Paul a skoro nedýchá.

Táhnu ho zpátky do ložnice a mluvím tak rychle, jak jenom dokážu, navzdory té bodavé bolesti na hrudi, co cítím. „Napouštěla jsem si vanu. Hrála hudba. Měla jsem zapnutou hudbu... Hudba hrála z bluetoothových reproboden tamhle. Zrovna jsem se chystala vyjít z ložnice, když jsem ho uviděla – přišel, prostě tam stál, objevil se jakoby odnikud – ale bůhvíproč mě neviděl. Měl v ruce nějaký... nějaký drát, viděla jsem ho, když se blížil, viděla jsem ho vejít do koupelny. On šel... bože, Paule, věděla jsem, že jde po mně, prostě jsem to věděla.“

Vypadá zmateně. „Ale proč?“

„Já vážně nevím,“ pláču. „Všechno, co vím, je, že jsem si myslela, že... že se mě chystá zabít, Paule. V životě jsem nebyla takhle vyděšená. Bože, jsem šílená strachy ještě teď. Nevěděla jsem, co mám dělat. Pak jsem si všimla toho nože na dopisy na toaletním stolku a popadla ho. Nepřemýšlela jsem. Sotva jsem si uvědomovala, co dělám, a pak jsem byla tam a za chvíličku bylo po všem. Bodla jsem ho do týla. A pak znovu a znovu, nepřestávala jsem. Nemohla jsem, Paule, myslela jsem, že mě zabije. Do prdele, v našem domě byl cizí chlap! Tady přece máme být v bezpečí!“ Zírám na svoje zkrvavené ruce a moje tělo se nekontrolovatelně třese. „Proč, Paule, proč? Proč tu byl? Proč musel přijít k nám domů?“ vzlyknu a on mě znovu zkusí vzít do náruče a utiřit mě. „Proč k nám domů? Proč já? Můj bože, co jsem to provedla, Paule, co jsem to provedla?“

Sevře mě. Přeju si, aby mě to sevření uklidnilo, ale nejde to. Mám strach, že už nikdy nic nedokáže změnit to, jak se teď cítím.

Už nikdy nic to nespraví.

„Už je dobře. Šššššššššš. Je dobře, láska, jsem s tebou.“

Zabořím se mu hloub do náručí a přeju si, aby mě pohltilo a já se tak dostala co nejdál od toho všeho. Pryč od toho, co jsem udělala.

Dýchá ztěžka, ale má v sobě určitý klid. Mělo by to být uklidňující. Tak moc si to přeju. „Polib mě, prosím,“ zašeptám do jeho bundy.

Snaží se mě vyvést z té propasti, ve které jsem se ocitla, ale moje tělo tomu vzdoruje.

„Prosím,“ opakuji, zatímco bojuji s vlastním tělem, „polib mě.“

Laská mě ve vlasech. Jeho doteky rozechvívají moje tělo a já zakláním hlavu. Upřeně se mu dívám do očí. Přitiskne svoje rty na moje a na okamžik se cítím líp, jako bych byla na obláčku a shlížela dolů na šťastnější období, nějakou jinou chvíli, třeba když jsme se poprvé políbili, nebo na náš svatební polibek, který jsme si vyměnili na provizorním oltáři na karibské pláži, kde jsme se brali. Jeho polibky, jeho doteky mají moc můj strach překonat. Odrhává mě od tragédie, o níž se bojím, že zničí naše životy. A zaplaťpánbůh to funguje.

„Ach, Paule,“ vzdychnu a utopím se v něm.

Líbá mě tak dlouho, dokud ho nechám. Položím mu hlavu na hrudník a obejmu ho. Jeho paže se ovinou okolo mých ramen. Držíme se tak pevně, jako by nám šlo o život.

„Život už nikdy nebude stejný,“ zašeptám.

Něžně odvětí: „Ale ano, bude. Zvládneme to. Všechno bude v pořádku.“

Po několika minutách mě jemně dovede do ložnice a na postel. „Zůstaň tu,“ řekne a zmizí dolů. V jeho nepřítomnosti se zase roztřesu

a nehlasně šeptám jeho jméno, zatímco se mi oči zalévají slzami. Za několik málo chvil je zpět a mě zaplavuje pocit úlevy. Nese velkou nádobu a žínku. „Pojď, umyjeme tě,“ řekne a nakloní se nad postel. Pomaličku a jemně namáčí žínku do vody a otírá mou tvář, teplo prostupuje mým tělem a otupuje odpor, který klade. Pohlédnu dolů do misky. Pokaždé, když do vody ponoří žínku a vyždímá ji, vyhrne se z ní rudý vodopád a krvavá kaluž ještě více ztmavne.

„Nedívej se tam,“ naléhá. „Nech mě to udělat. Bude ti líp, až to udělám a tohle všechno bude pryč.“ Moje tělo se zachvěje a znovu mi vyhrknou slzy. „Všechno vyřešíme.“

„Ale jak?“ řeknu jen stěží.

„Musím to všechno promyslet. Přijdu na to, jak to vyřešit.“ Otrě mi obličej, krk, hrudník, břicho.

„Zabila jsem člověka, Paule.“

„Vloupal se do našeho domu, Alice. Neměla jsi na výběr.“

„Ale já zabila člověka! Těmahle rukama...“ zvednu je a sleduji, jak se třesou, „...jsem ho zabila.“

Paul mě přestane umývat, podívá se mi do očí a políbí mě. Odloží nádobu na podlahu a zaboří své dlaně do mých vlasů, masíruje mi pokožku hlavy. Pak mě políbí na obě tváře. „Nejsi na to sama. Jsem s tebou. Pomůžu ti. Dostaneme se z toho společně.“

Zvedne misku a začne žínkou kroužit okolo mých paží.

„Co se se mnou stane?“

Znovu misku položí a lehce mi přejede bříšsky prstů po pravé tváři. Víím, že na mou otázku zná odpověď, ale nechce ji říct nahlas.

„Skončím ve vězení?“ zeptám se.

Usměje se na mě. Co se tváří jako bezstarostný úsměv, jen skrývá zoufalství. Ani teď nepromluví.

„Neměli bychom zavolat policii, Paule?“

Opět zůstane zticha a na jeho tváři se zračí jen ten úsměv, který už ale začíná vypadat žalostně a plný pochybností. Nyní už naléhavěji zopakují: „Neměli bychom, Paule?“ Slzy už mi vyschly.

Vidím na něm, že chce odpovědět ano a jen přemýšlí, jak na to. Pokývne hlavou, ale pak ji skloní a nakonec jí zakroučí. „Ne,“ odvětí a zírá do podlahy. „Ne, neměli bychom volat policii.“

„Protože víš, co se stalo?“

„Ano, protože to vím.“ Důrazně zakroučí hlavou a položí mi ruce na kolena, která svou silou drtí. „Samozřejmě bychom *měli* zavolat policii, Alice. Měli bychom ji zavolat a popsat jim přesně, co se stalo.“ Vypadá úplně zdrceně, jako by se dozvěděl něco zničujícího a ještě to nedokázal plně vstřebat.

„Ale já jsem zabila člověka, Paule.“

„To vím...“

„A ty – ze všech lidí – určitě víš nejlíp, co to znamená?“

Pevně zavře oči a pomalu potřese hlavou.

„Co to znamená, Paule?“

Položí si hlavu do dlaní. Já se podívám do klína, kde mám složené ruce. Nesmyl mi krev z dlaní. Přiblížím je ke své tváři, abych viděla skutečný důkaz toho, co jsem udělala, ale pak je obrátím k němu.

„Podívej se,“ řeknu lítostivě a držím je nahoře. Zvedne hlavu. „Podívej se na ně a řekni mi, co vidíš?“ Myslím, že mu začínají vlhnout oči. „Řekni mi, jak podle tebe vypadám?“